

: : : Impressions d'Excursió : : :

A l'Ermita de Nta. Dona del Mont

És del cim de la muntanya, on s'aixeca airosa com fidel guardià d'aquells llocs, tot reposant de les fatigues del dia, i entre les primeres ombres de la nit, quan contemplem embadalits el delitós panorama que des de l'ermita s'obira, perdent se en els horitzonts rogençs i entre núvols llunyans.

En la quietut del cap-vespre s'atausen amb suau remor les cançons que canta la nit, el llac de Banyoles se'ns ofrena com mirall en mig de la plana on neixen somnis de melancolia besats dolçament per ses platejades i tranquil·les aigües.

L'aire s'endolça del misteri i tristor dels camps que porta murmurs que en veu d'anyorança aixecaven en cançons de coses passades, desaparescudes... coses que en nostra ànima s'enlairaven com un himne a la formositat de la Natura.

En l'espai silenciós passaven com una esgarrifança les ombres dels núvols fugitius i els arbres inclinaven ses branques que tantost semblaven caballerès fantasmes i, allà, en la negror del caminal, ninfes cantaven als darrers raigs de sol, cantadas que ressonaven per les feréstegues cingleres.

Quan embadalits, mig clucs els ulls, admiràvem la formositat de la Natura, extasiats davant sa grandiositat, morta en son moviment i formosa en les llàgrimes del seu dolor, era quan nosaltres, els excursionistes, no podíem menys que mirar la llunyana ciutat frívola, on molts homes s'entreguen als braços del vici... sentint cert menyspreu vers ella ...

Ah! Qui no sap les belleeses que atresora la terra on és nat, no és, no pot ésser aimant de sa pàtria! Qui no comprèn la grandiositat de l'excursionisme, ni vol fer-ne lloances, ni fomentar lo, és un home sens cap sentiment a la creació de la terra, és un home que no comprèn, que no pot sentir la grandiositat de la cosa més perfecte: La Natura!

TORIBI